

TIEN KEER ROND HET BED

Vandaag was Simeon precies een week weg. Vanuit de gang, waar de muren dreunden van de kracht waarmee ik de wc-deur vijf keer open en dicht moest trekken, keek ik naar zijn kamer en fronste mijn wenkbrauwen. Hoe lang duurde het volgens hem om ‘even een tijdje weg’ te zijn? Zo’n rare sms had hij nooit eerder gestuurd en elke dag waarop hij langer wegbleef begon ik zijn afwezigheid merkwaardiger te vinden. Het was nu maar leeg in de kleine flat die we samen deelden.

Simeon en ik studeerden Kunst en Cultuurwetenschappen aan de Erasmusuniversiteit, al zat Simeon in het tweede jaar van zijn Master en ik pas in het eerste omdat ik vorig jaar teveel had moeten missen. Dat was het jaar waarin mijn dwangneuroses de overhand hadden gekregen en ik niet normaal meer kon functioneren. Iets dat destijds volgens mijn psycholoog heus niet zo vreemd was: het was de enige vorm van controle die ik nog had nadat mijn zusje zo plotseling was overleden. Maar ik was er in doorgeslagen tot het punt waarop ik alleen nog maar bezig was geweest met deuren open en dicht doen, woorden tellen en kleuren sorteren. Het was destijds Simeon geweest die me ervan had overtuigd dat het zo niet langer kon. Dankzij hem waren er intensieve therapie sessies en medicijnen gekomen en had ik mezelf laten opnemen.

En nu had ik alles weer in de hand.

Tot op zekere hoogte dan: er waren drie verplichte handelingen overgebleven, maar die vormden verder geen probleem. Het ging slechts om het toiletdeurritueel, duimblazen en elke nacht om half twee mijn slaap onderbreken voor tien rondjes om het bed. Daar was goed mee te leven. En ik was erg goed in het verbergen van deze rituelen, Simeon was de enige die ze kende.

Simeon.

Weer staarde ik naar de dichte deur van zijn kamer. Waar was hij toch? Het was niets voor hem om na zo’n vaag bericht niets meer van zichzelf te laten horen. Ja, natuurlijk was hij wel eens vaker een paar dagen en nachten bij een minnaar blijven plakken, maar een hele week? Dat was nieuw. Verder sloeg het nergens op dat hij zijn studie, en de scriptie waar hij de laatste tijd juist zo hard aan werkte, ineens zomaar liet verslonzen. Zelfs voor een lover zou hij dat niet over hebben. Bovendien had ik niet eens iets gemerkt van een nieuwe vlam. Normaal gesproken maakte hij mij tot in de meest ongewenste details deelgenoot van zijn amoureuze escapades.

Behalve dan toen het ging om zijn relatie met de mysterieuze Faber, waar hij opvallend zwijgzaam over was.

De voorjaarszon scheen toen ik op de Westzeedijk uit de tram stapte, klaar voor mijn late dienst in hotel Nieuw Rotterdam waar ik drie dagen per week werkte. Binnen hees ik me in het donkerrode uniform, waarop het verplichte naambordje dat boven mijn borst prijkte godzijdank niet mijn volledige voornaam toonde. SAM STEENBERGEN, stond erop, en de enige die me hardnekkig Samantha bleef noemen was Jos, mijn leidinggevende. Hij wist niet dat ik, wanneer iemand mijn volledige naam uitsprak, direct op mijn duim moest blazen. Gelukkig had ik het tot nu toe steeds voor hem weten te verbergen door op zo'n moment te doen alsof ik in mijn hand kuchte. Jos zou nooit begrijpen dat er onherroepelijk iets ergs zou gebeuren als ik dat niet deed, net zoals wanneer ik de wc-deur niet vijf keer open en dicht deed voordat ik naar het toilet ging. Het maakte niet uit hoe vaak dokter Collier me ervan verzekerde dat ik zoiets alleen maar *vreesde* en dat er heus niet *echt* iets ergs zou gebeuren. Hij had gemakkelijk praten: hij liep geen risico!

Mijn werktijden waren altijd van drie tot elf, en ik had het stille hotel uitgekozen om achter de receptie in alle rust aan mijn studieopdrachten te kunnen werken. Soms kwam Simeon langs, laat op de avond, en als niemand keek dan gaf ik hem de sleutel van een van de vrije kamers. Zolang hij beloofde de kamer na afloop netjes achter te laten, hoefde niemand daarvan te weten. Slechts eenmaal had ik hem gevraagd waar hij de kamers nou eigenlijk voor gebruikte, maar zijn blozende wangen hadden een antwoord overbodig gemaakt. Toen ik wat later zijn vriend Faber het hotel zag binnenlopen, werden mijn vermoedens bevestigd.

Waarom Simeon en Faber niet gewoon onze flat gebruikten om elkaar te bespringen begreep ik niet, maar ik stelde er geen vragen over. Simeon had er ongetwijfeld zijn redenen voor en uiteindelijk zou hij die mij heus wel vertellen. En ik was allang blij dat ik iets voor hem kon terugdoen. Na de manier waarop hij mij geholpen had de strijd aan te gaan met mijn dwangneuroses, wist ik dat hij meer was dan alleen een huisgenoot.

We waren beste vrienden.

Iemand kuchte. Ik keek op van mijn tekst en voelde hoe mijn ogen zich verrast open sperden toen ik zag wie er aan de balie stond: het was voor het eerst dat Faber zich netjes bij mij

kwam melden in plaats van langs me heen te glippen alsof hij zich schaamde voor wat hij uitspookte.

‘Goedenavond, Samantha,’ zei hij.

Snel blies ik op mijn duim en keek zoekend om me heen door de verlaten lobby. ‘Is Simeon hier?’ vroeg ik verbaasd.

Faber keek me ernstig aan. ‘Nee, helaas niet. Ik moet met je praten. Heb je vanavond na je werk tijd?’

‘Wat is er aan de hand? Is er iets met Simeon?’

‘Stt,’ zei Faber. ‘Niet hier. Je werkt tot elf uur, toch? Zal ik om half twaalf bij je zijn?’

Ik schudde mijn hoofd. Er was ongetwijfeld een reden dat Simeon deze jongen niet in de flat wilde hebben, en ik zou die regel niet breken. ‘Ik kom wel naar jou,’ besloot ik.

Even leek Faber te twijfelen, toen krabbelde hij een adres op de achterkant van een museumflyer. ‘Ook goed. Tot vanavond.’

Het aantrekken van mijn spijkerbroek en sweater ging stroef: mijn spieren waren stijf van spanning. De hele avond had ik zitten wachten tot het eindelijk elf uur was. Er was iets mis, ik wist het gewoon. En dat had alles te maken met Simeon. Het bizarre bezoek van Faber had een klem van bezorgdheid om mijn hoofd geschroefd die met de minuut meer knelde. Simeon zat in de problemen, er was geen twijfel meer mogelijk.

En Faber wist er meer van.

Ik slingerde mijn tas over mijn schouder en stapte het hotel uit.

‘Samantha, kom binnen.’

Snel blies ik op mijn duim. ‘Ik heet Sam.’

Faber ging me voor zijn huiskamer in, waar hij naar een grijze gestoffeerde bank wees. ‘Ga zitten. Wil je wat drinken?’

Ik knikte. ‘Doe maar thee.’

Faber liep de kamer uit en kwam een paar minuten later terug met een theeglas in zijn handen. Hij zette het op de lage zwarte tafel voor me en kwam toen naast me zitten. ‘Ik wil je wat vragen, maar het is belangrijk dat je me vertrouwt,’ begon hij.

Ik trok mijn wenkbrauwen op. ‘Mij wat vragen? Ik dacht dat je me ging vertellen waar

Simeon uithangt.’

‘Zo simpel ligt het helaas niet.’ Hij dacht even na, en vroeg toen: ‘Ben je toevallig in Simeons kamer geweest sinds hij weg is?’

‘Ik kom nooit in zijn kamer, wat heb ik daar te zoeken? We delen de woonkamer, de keuken en de rest van de flat, onze slaapkamers zijn privé.’

Faber knikte bedachtzaam. ‘Zoiets vertelde Simeon inderdaad.’

Ik schoof naar het puntje van de bank en keek hem ongeduldig aan. ‘Waarom vraag je het dan? Vertel me gewoon wat je weet!’

‘Simeon heeft een dagboek en hij heeft mij gevraagd er op te letten tot hij terug is. Hij wil dat ik het voor hem bewaar. Hier.’

‘Een dagboek?’ Ik knipperde met mijn ogen. ‘Daar weet ik niets van. Waarom zei je dat net in het hotel niet meteen?’

Faber zuchtte. ‘Toen had hij het nog niet aan me gevraagd. Ik wilde met jou afspreken om -’

‘Dus je hebt van hem gehoord?’ Ik keek hem strak aan. ‘Vanavond?’

Hij knikte. ‘En hij heeft beloofd dat hij jou binnenkort alles zal uitleggen. Maar voor nu is het belangrijk dat we even naar jullie flat gaan zodat ik het dagboek kan meenemen.’

‘Waarom vraagt Simeon mij dat zelf niet?’ vroeg ik scherp.

Een zweem van drift flikkerde in Fabers blik. ‘Samantha...’

‘Ik heet Sam,’ snauwde ik, terwijl ik kuchte zodat ik ongemerkt op mijn duim kon blazen.

‘Sam, dan. Jij en Simeon zijn goede vrienden, toch? Dan wil je hem toch wel helpen?’

‘Natuurlijk. Maar ik denk niet dat ik hem help door jou mee te nemen naar de flat. Bovendien ligt het dagboek daar gewoon veilig, want er komt nooit iemand in Simeons kamer.’ Ik pakte het theeglas op om een slok te nemen en zag een rode lippenstiftafdruk op de rand. Met mijn wijsvinger veegde ik het weg. ‘En je mag je glazen wel eens wat beter afwassen.’

Faber kleurde. ‘Daar heeft mijn vriendin uit gedronken,’ mompelde hij. ‘En ik ben inderdaad geen ster in afwassen.’

‘Vriendin?’ Ik trok mijn wenkbrauwen op. ‘Maar ik dacht dat Simeon en jij ... Dat jullie ...’

‘Serieus?’ Faber schoot in de lach. ‘Ik ben honderd procent straight, schatje, zie je dat niet?’

‘Maar waarom ben je dan altijd met Simeon in het hotel, op de avonden dat hij een

kamer nodig heeft? Ik dacht -'

'Dat heb je dan verkeerd gedacht.' Hij stond op. 'Ook dat zal Simeon je uitleggen, echt. Maar zullen we nu gaan?'

Ik keek hem ongelovig aan. 'Wat denk je zelf? Ik wil eerst weten wat er aan de hand is!'

Faber vloekte binnensmonds. Toen haalde hij diep adem en zei: 'Luister, *Sam*, Simeon zal het echt niet waarderen dat je niet meewerkt. En ik zou het je niet vragen als het niet heel belangrijk was.'

Even sloot ik mijn ogen. Wat als Simeon hem inderdaad om hulp had gevraagd? Ik moest nadenken, mijn gedachten op een rijtje zetten, weg van Fabers dwingende blik. Ook ik stond op. 'Waar is het toilet?'

Hij wees naar de gang. 'De rechterdeur,' zei hij kort.

Ik liep er naar toe en sloot de deur achter me. In het toilet bleef ik aangekleed staan en beet op mijn lip. Wat nu? Ik voelde nu pas hoe vol mijn blaas was maar plassen was geen optie, niet als ik niet eerst de deur vijf keer open en dicht deed, en ik zat er niet op te wachten dat Faber achter mijn geheim kwam. Hij had me al zo vreemd aangekeken toen ik op mijn duim blies. Maar de deurregel gold alleen op het toilet: ik zou dus in een andere ruimte wel kunnen plassen.

Maar waar?

De badkamer, die zich waarschijnlijk hiernaast bevond, was de beste plek die ik kon bedenken, daar zou Faber niets doorhebben want het zou lijken alsof ik er was om mijn handen te wassen.

Ik trok de wc door, zodat het klonk alsof ik echt was geweest, en liep toen de smalle gang door. Daar wierp ik een vluchtige blik de woonkamer in, en zag nog net hoe Faber mijn tas terug op de bank legde. Mijn hand bevroor op de klink van de badkamerdeur. Wat had hij in mijn tas te zoeken? Zie je wel, er klopte iets niet! Want wat had hij überhaupt al die nachten met Simeon in het hotel uitgespookt als ze geen lovers waren? Ik zou het hem straks rechtstreeks vragen, eerder zou ik niet weggaan!

Snel liep ik de badkamer in en inspecteerde de kleine, witbetegelde ruimte. Plassen boven het doucheputje zou het handigst zijn, maar naspoelen zou lastig worden want hoe was later de natte grond daar te verklaren? In de spiegel keek ik mezelf peinzend aan. Misschien was de wasbak een beter idee. Het was een wit keramieken geval dat er redelijk stevig uitzag, dat moest lukken.

Ik liet mijn jeans zakken, ging met mijn rug tegen de hangende wastafel staan, plaatste

mijn handen op de witte rand en hees mijn onderlichaam snel en lenig omhoog. Het gladde keramiek was koud onder mijn dijen en ...

O, fuck!

Er klonk een krakend geluid onder me.

Met ingehouden adem bleef ik roerloos zitten.

Maar het was al te laat. De complete waskom scheurde onder mijn gewicht uit de muur en stortte naar de grond met mij er bovenop. Met een enorme dreun kwam ik neer.

Een luide verwensing klonk. Woeste voetstappen stampten door de gang. ‘Wat doe je?!’ brulde Faber.

‘Alles is goed,’ riep ik zo kalm mogelijk terug, terwijl ik mezelf tussen de witte scherven oprichtte. Ik plukte mijn haar uit mijn ogen en bekeek mijn handen en onderlichaam. Zo te zien was ik niet gewond geraakt. Snel hees ik mijn broek omhoog en stootte een nerveuze lach uit. ‘Ik was gewoon mijn handen aan het wassen, en toen ... -’

Mijn adem stokte.

Ik wreef in mijn ogen en keek nogmaals.

Toen slaakte ik een hoge gil.

Faber ramde met zijn vuist op de deur. ‘Doe open!’

Ik negeerde hem. Trillend bracht ik mijn gezicht dichterbij het gat in de muur. Ja, ik zag het goed. Mijn god! Daar, in de gruiszige puinholte die de neergestorte wasbak had achtergelaten, was een hand te zien. Een echte hand, een mensenhand, gevlekt met verkleuringen en in plastic geseald. En het was niet alleen een hand, er was ook nog een stuk pols zichtbaar en ...

O, fuck!

Ik sloeg mijn hand voor mijn mond om een tweede gil te smoren.

Er was gewoon een compleet mannenlichaam in de muur gemetseld! Hier, in deze badkamer, pal voor mijn ogen! En ...-

Nee.

O, nee!

Met een schreeuw klapte ik dubbel en braakte over de puinresten op de grond.

Terwijl Faber als een razende tegen de deur traptte, staarde ik trillend naar de zichtbaar geworden pols van het rechtopstaande lichaam. Ergens, diep vanuit mijn keel, klonk een lage gepijnigde kreet. En toen nog een. Want de pols droeg een brede, bruinleren armband die mij veel te bekend voorkwam. Het was *Simeons* armband, het enige sieraad dat hij altijd droeg.

Tranen prikten in mijn ogen.

Dit kon niet.

Maar het was zo! Ik moest weg hier! Ik moest de politie bellen en -

De deur vloog open. Faber stond voor me, torende boven me uit, zijn driftige gezicht rood aangelopen, een schroevendraaier in zijn hand. Zijn voorhoofd glom van transpiratie.

‘Moordenaar!’ schreeuwde ik. Het kwam er uit als een schorre kreet. Ik wilde langs hem heen rennen maar hij versperde de doorgang.

‘Het is niet wat je denkt,’ zei hij. Hij veegde het zweet van zijn gezicht.

‘SIMEON STAAT DOOD IN JOUW MUUR!’

Faber volgde mijn blik en vloekte. ‘O, je hebt hém gezien. Ik dacht dat je -’

‘Wil je me soms vertellen dat er nog meer dode mensen in je badkamer staan?’ Vol afgrijzen staarde ik hem aan, toen duwde ik hem uit alle macht opzij en stooft de woonkamer in. Mijn gedachten tuimelden over elkaar in mijn hoofd. Ik moest de politie bellen! Maken dat ik wegwam! Maar ik kon Simeon hier toch niet zomaar achterlaten? Jawel, dat moest, dat ging niet anders! Simeon was dood! Faber was een moordenaar! En nu ik zijn geheim ontdekt had was de kans groot dat mij hetzelfde zou overkomen. Verblind door tranen griste ik mijn tas van de bank en -

Faber greep me bij mijn bovenarm. Een spiertje boven zijn linkeroog trilde vervaarlijk. ‘Ik zou de politie er buiten laten als ik jou was. Als jij echt om Simeon geeft, dan geef je hem niet nog even een trap na, door -’

Ik rukte mijn arm los en ramde met mijn vuisten op Fabers borst. ‘Waarom heb je dit gedaan? Waarom?!’

‘Het was zijn eigen schuld!’ Faber wierp zijn armen in de lucht. ‘We hadden een afspraak. We -’

Ik glipte onder zijn armen door en stormde naar de voordeur.

Buiten rende ik zo hard als ik kon weg.

Trillend zat ik achterin de tram, waar ik voortdurend naar buiten of ik Faber erachteraan zag rennen. In mijn handen hield ik mijn telefoon: tot twee keer toe had ik het nummer van de politie geselecteerd, maar beide keren had ik de verbinding verbroken voordat er werd opgenomen. Wat had Faber bedoeld met dat ik Simeon geen trap na moest geven? Ik moest het weten voordat ik iets deed, ik moest het dagboek lezen!

Mijn wangen waren nat van tranen, mijn loshangende haar plakte aan mijn gezicht.

Simeon was dood. Mijn beste maatje stond koud en stijf in iemands badkamer en ik zou nooit meer met hem kunnen praten, nooit meer hem kunnen lachen, nooit meer wat dan ook! Ruw wreef ik in mijn ogen om het beeld van zijn dode hand en pols te verdringen.

Hoe kon dit waar zijn?

Wat was er in godsnaam gebeurd?!

In het portiek van onze flat snelde ik met twee treden tegelijk de trappen op naar de derde verdieping en graaide in mijn schouder tas naar mijn sleutels. Maar eenmaal bij de voordeur had ik ze nog steeds niet gevonden. Waar waren die krengen? Juist nu ik haast had, juist nu ik ...

Ik stootte een vloek uit van besef.

Had ik Faber niet met zijn klauwen in mijn tas gezien toen hij dacht dat ik op het toilet was?

Met drie grote stappen liep ik naar de trap die naar de vierde verdieping leidde. Daar stak ik mijn nog altijd trillende hand onder de tweede trede en trok onze geheime, vastgeplakte reservesleutel los.

Eenmaal binnen schoof ik met een ruk het extra slot voor de deur.

Toen haastte ik me naar Simeons kamer.

Zoekend keek ik om me heen. Ik had de kamer volledig overhoop gehaald, maar nergens was ook maar een spoor van een dagboek te vinden. Ik had onder Simeons bed gekeken, onder het matras, ik had zelfs tussen zijn onderbroeken gezocht. Ik was condooms tegen gekomen, DVD-boxen van Will & Grace, een bongo met een gat er in, studieboeken, sleutelhangers en een verzameling oude fotoalbums. Maar geen dagboek. Ik staarde naar zijn kledingkast, waar een half uur geleden alles nog netjes opgevouwen had gelegen. Met één beweging had ik de keurige stapeltjes op de grond doen landen en was ik er tussen gaan wroeten als een hond op zoek naar een begraven bot. Maar ook daar had ik Simeons dagboek niet gevonden, en zijn kleren hadden me opnieuw aan het huilen gemaakt. Het was niet te bevatten dat hij ze nooit meer zou dragen, dat hij nooit meer ... -

Maar wacht even. Wat lag daar, helemaal in de hoek onderin zijn kast?

Met ingehouden adem hurkte ik neer en stak mijn hand uit.

Ja, dit was het, dat kon niet missen!

Het dagboek was echt en authentiek en zag eruit als dat van een tienermeisje. Met mijn vingers streek ik over de harde roodfluwelen kaft, toen sloeg ik het open en begon te lezen.

Een klein kwartier later slaakte ik een diepe zucht. Ik was duizelig, de woorden dansten voor mijn ogen terwijl ik ze opnieuw en opnieuw las in een poging echt te begrijpen wat er stond.

Snuff-films, dat was waar Simeon de kamers in Nieuw Rotterdam voor had gebruikt.

Samen met Faber bracht hij blijkbaar al een paar maanden in het geheim nep snuff-films op de markt: films waarin een meisje zo overtuigend acteerde dat ze werd verkracht en vermoord, dat de masturberende klanten die de films kochten geloofden dat het echt was.

Faber nam het acteergedeelte voor zijn rekening, met steeds een andere tegenspeelster, en het geheel werd door Simeon met een simpele telefooncamera gefilmd. Het materiaal werd voor de afwisseling zowel in de kamers van Nieuw Rotterdam als bij Faber thuis opgenomen, en daar speelde het meest verontrustende deel van Simeons dagboek zich af:

Verdomme! Er is iets grandioos fout gegaan gisteravond. Faber en ik zitten ongelooflijk in de problemen! Nita is out gegaan. Volledig. Compleet de fucking pijp uit, bedoel ik dus! Faber kneep haar keel dicht zoals we hadden afgesproken en eerst dachten we nog dat ze gewoon briljant acteerde, maar daarna beseften we dat het menens was. En toen was het al te laat! En ik weet niet wat we moeten doen, ik weet het niet!

Ik wreef over het kippenvel op mijn armen. Toen sloeg ik de bladzijde om en las verder.

Faber heeft besloten dat we Nita's lichaam moeten verbergen. Hij is bang dat we de cel in gaan als iemand erachter komt wat er is gebeurd. Maar ik weet het niet, ik weet het gewoon niet. Het was een fucking ongeluk! Maar wat als dat niet wordt geloofd? Misschien heeft Faber gelijk dat we moeten doen alsof dit nooit is gebeurd. Maar hoe dan? Ik denk niet dat ik dit ooit zal kunnen vergeten! Faber wil een muur maken in zijn badkamer, eentje die van het toilet en de douche twee aparte ruimtes maakt, en in die muur wil hij het lichaam van Nita metselen. In luchtdicht plastic, zodat het niet gaat rotten. En ik durf dit bijna niet op te schrijven maar ik heb er met mijn stomme kop dus mee ingestemd: ik ga morgen naar hem toe om hem te helpen. O fuck, wat hebben we gedaan?! En Faber lijkt er helemaal niet mee te zitten, volgens mij kickt hij erop dat we nu eindelijk een echte snuff-film hebben in plaats van dat neppe gedoe zoals hij het noemt! En ik ben medeplichtig aan moord! Nee, dit kan niet, ik

ga morgen naar Faber en dan ga ik hem vertellen dat ik hier niet mee kan leven en dat ik ons ga aangeven. Het komt vast wel goed als we alles gewoon eerlijk uitleggen. Dat moet! Ik word hier langzaam gek en in de gang hoor ik Sam met de wc-deur smijten, bam bam bam bam bam, en het liefst wil ik met haar meedoen en mijn kop er tussensteken zodat ik tenminste even niet hoeft te denken aan Nita's uitpuilende ogen terwijl ik boven haar stond en alles filmde...

De pagina's hierna waren leeg. Trillend keek ik naar de datum boven het laatste stuk: een week geleden, de avond voordat Simeon was verdwenen. Hij was dus inderdaad naar Faber gegaan en die was blijkbaar in paniek geraakt en had hem vermoord. Zomaar, alsof Simeons leven niets waard was! Hij had hem nota bene verstoppt in een muur, om in dat geheime graf samen met die Nita voor altijd en eeuwig verborgen te blijven.

Ik liet mijn hoofd hangen. Tranen druppelden op het papier van Simeons dagboek en ik keek er naar, naar zijn nette schuine handschrift, de wanhoop die uit zijn laatste zinnen sprak. Ik sloot mijn ogen en drukte het dagboek tegen me aan alsof het Simeon zelf was. Mijn schouders schokten.

'Hoe kon je zo stom zijn?' fluisterde ik schor. 'En waarom heb je mij niet in vertrouwen genomen?'

Na een paar minuten rechtte ik mijn rug en haalde diep adem. Ik moest de politie bellen, hoe moeilijk het ook was. Ik moest ze alles vertellen, zoals Simeon zelf immers ook van plan was geweest. Want ze moesten Faber grijpen! Hij -

Het schrille geluid van mijn telefoonwekker sneed door de verlaten flat.

Ik wreef in mijn ogen en ging rechtop zitten. Het was half twee en dat betekende dat ik, zoals elke nacht om deze tijd, de verplichte tien rondjes rond mijn bed moest lopen. Zelfs nu mocht ik deze handeling onmogelijk overslaan, ik kon het risico simpelweg niet nemen.

Mijn hoofd tolde toen ik overeind kwam en met het dagboek onder mijn arm liep ik Simeons kamer uit. In de gang controleerde ik voor de zekerheid nogmaals of ik de klem echt goed op de deur had gedaan, en ik tuurde door het spionnetje om er zeker van te zijn dat Faber niet al in het portiek stond te wachten op zijn kans om toe te slaan.

Toen ging ik mijn eigen kamer in en legde het dagboek op bed.

Automatisch begon ik aan de tien rondjes, al vroeg ik me voor het eerst af waar ik het in godsnaam voor deed. Wat zou er in vredesnaam nog meer mis kunnen gaan vandaag? Maar toch, ik zou ze snel lopen en daarna de politie bellen. Vijf keer linksom, vijf keer rechtsom. In gedachten begon ik te tellen. Eén, twee, -

Een vlijmscherpe steek sneed in mijn kuit.

En in mijn andere.

Met een schreeuw stortte ik naar de grond.

Daar kwam Faber onder het bed vandaan gekropen, met glinsterende ogen en een grijns op zijn gezicht. Hij hield een telefoon op mij gericht. In zijn andere hand blonk een vlijmscherp mes, de punt ervan rood van mijn bloed.

‘Op bed liggen,’ beval hij filmend. ‘Hopelijk ben je klaar voor je *fifteen minutes of fame...*’

*

EEN WEEK LATER

Het was donker toen ik het steegje inliep. De USB-stick zat veilig in mijn tas en ik keek op mijn horloge: mijn afspraak kon elk moment hier zijn. Ik had alles precies gedaan zoals Simeon het in zijn dagboek had beschreven en had was niet moeilijk geweest om zijn inkoper te doen geloven dat ik met hem en Faber samenwerkte.

Een man stapte tevoorschijn uit de duisternis en groette me kort.

Zacht maar duidelijk sprak ik de geheime code: ‘*Good Time Charlie heeft een klompvoet.*’

De man knikte en stak zijn hand uit.

Zwijgend overhandigde ik hem de USB-stick.

Hij stopte het in zijn meegebrachte notebook en bekeek het materiaal. In de flikkering van het scherm zag ik zijn ogen groot worden van waardering. ‘Dit weer echt?’ vroeg hij met een afgemeten Amsterdams accent.

Ik knikte, nog altijd dankbaar voor het busje traangas dat ik onder mijn kussen bewaarde en waarmee ik Faber lang genoeg had kunnen uitschakelen om zowel het mes als zijn telefoon van hem te kunnen afpakken en hem zijn éígen *fifteen minutes of fame* te bezorgen. Woest had hij om zich heen getrapt en geslagen, maar mijn messteken hadden daar snel een eind aan gemaakt. De politie geloofde dat ik uit zelfverdediging had gehandeld en probeerde nog steeds te achterhalen wat Fabers motief kon zijn geweest om Nita en Simeon te vermoorden en het daarna op mij te voorzien. Ik had het dagboek vernietigd en wist uiteraard van niets.

De man mompelde iets goedkeurends, stopte de notebook terug onder zijn leren jas en trok een bundeltje geld uit zijn zak. ‘Zeg maar tegen je partner dat het goed zakendoen is met hem. Zijn films worden steeds beter.’

Toen ik wegliep, hield ik mijn hoofd hoog.

Simeon zou trots zijn geweest.